

Hier leest u meer informatie over het project en persoonlijke verhalen uit Zambia

Mbala, een stad (en district) in het uiterste noorden van Zambia, vlakbij het Tanganyikameer in Tanzania. Veel mensen komen van het platteland naar Mbala in de hoop er werk te vinden. Meestal lukt dat niet. Ze bouwen huisjes aan de rand van de stad, waar zich sloppenwijken hebben gevormd.

Het geheel van sloppenwijken heet Zambia Compound. De wegen zijn onverhard en zo slecht dat je er met een gewone auto niet kunt rijden: door de zware regens in het regenseizoen zitten ze vol diepe kuilen en zijn de zijkanten vaak veranderd in diepe geulen na een regenbui zijn de wegen dan ook veranderd in grote modderpoelen. Er is geen schoon water en geen elektriciteit in veel delen van Zambia Compound. Mensen moeten daarom naar de rivier lopen om water te halen. Het betekent bijvoorbeeld ook dat er geen wc's zijn en dat riolering ontbreekt. Dat is onhygiënisch en daardoor worden mensen gemakkelijker ziek.

Interview zr.Yvonne Mwalula: 'Wij gaan waar niemand gaat'

Zuster Yvonne Mwalula (40) is hoofd van het Households in Distress-programma en provinciaal overste van de congregatie van de Zusters van de Heilig Harten van Jezus en Maria. Zij leidt de gemeenschap, zorgt dat alles goed loopt en bepaalt de richting waarin het programma zich ontwikkelt.

De zusters banen met hun sociale werk de weg voor de overheid. Ze zetten de hulp op, bijvoorbeeld een ziekenhuis of een middelbare school. Zodra het kan, dragen ze het project geleidelijk over aan de overheid. Zuster Yvonne: “We werken nauw samen met de overheid en

wijzen ze de weg.” In de jaren negentig kwam hiv, veel mensen overleden. In antwoord op de nood richtten de zusters in 1991 het programma House-holds in Distress op. Zij gingen als enigen de gemeenschappen in de sloppenwijken in. Zuster Yvonne: “Het is een deel van ons charisma: we doen wat anderen niet willen doen en gaan waar niemand gaat.”

“Wij wilden mensen een waardig einde geven, daarom reageerden we met liefde,” legt zuster Yvonne uit. “Veel mensen overleden en anderen werden verstoten, want het stigma is groot. Mensen geloven dat besmetting vooral door seks komt. Ze voelen zich betrappt en beschaamd, omdat seks buiten of voor je huwelijk traditioneel een groot taboe is. Families wilden niet voor de baby’s van overleden moeders zorgen, vanwege het stigma, maar ook uit angst voor besmetting en hekserij. In bepaalde gemeenschappen werden traditionele gebedsgenezingen gehouden, maar de mensen gingen toch dood. Daarom zijn we vorig jaar begonnen om kerkleiders, traditionele genezers en chiefs te trainen. We vragen hen uit te leggen dat hiv tegenwoordig niet meer het einde van de wereld betekent. Dat je met diabetes ook je hele leven medicijnen moet blijven gebruiken. We vragen hen mensen aan te moedigen niet bij pakken neer te gaan zitten, maar aan hun kinderen te denken en door te gaan met hun leven. Sommige predikanten hebben toegezegd met de genezingen te stoppen.”

Beatrice Chikwanda is rolmodel in haar gemeenschap: “Ik ben zelf ook geholpen en bemoedigd”

Beatrice Chikwanda (42) woont met haar man en zes kinderen in de sloppenwijk Zambia Compound van Mbala, Zambia. Beatrice is een van de vrijwilligers die zich dagelijks inzetten

voor het Households in distress-programma van de Zusters van de Heilige Harten van Jezus en Maria.

Beatrice werkt in het seizoen als koffieplukker op de nabijgelegen koffieplantage; de rest van het jaar probeert ze op andere manieren geld te verdienen, bijvoorbeeld door vis te verkopen. Haar man verdient ook geld, maar besteedt dat vooral aan alcohol voor zichzelf. Ze heeft het moeilijk: “Er is te weinig te eten thuis, ik red het niet. We zijn aan het overleven. Ik vind troost in de groepen.” Daarmee bedoelt ze de groepen in het Households in Distress-programma van de zusters van de Heilige Harten van Jezus en Maria. Beatrice begeleidt een lees- en schrijfgroep en ze begeleidt een lotgenootengroep voor mensen met hiv. Ze is ervaringsdeskundige: “Alle zwangere vrouwen in Zambia worden standaard getest op hiv. Tijdens mijn laatste zwangerschap bleek ik seropositief te zijn. Ik kon het niet geloven en was in eerste instantie in grote ontkenning. In de eerste jaren van de hiv-epidemie gingen mensen dood en ik wilde mijn kinderen niet achterlaten. Ik kreeg medicijnen die ik tot de bevalling moest slikken om te helpen voorkomen dat mijn baby geïnfecteerd zou raken. Na de bevalling bleek mijn dochter in orde te zijn en toen pas begon ik te huilen, ik voelde me zo schuldig, dat ik dood zou kunnen gaan en mijn baby moest achterlaten.”

Beatrice ontvangt via het programma van de zusters één keer per maand onder andere melk, bonen en maismeel voor haar kinderen. Ze krijgt via het programma ook haar medicijnen: “Het ziekenhuis is te ver weg en geld voor de bus heb ik niet.”

Wilt u meer informatie over het project en verhalen lezen over mensen die geholpen zijn. Kijk dan op deze [website](#) van de vastenactie